

[Poul Møller.]

mokratiet i kritikken af regeringens økonomiske politik har været at bagatellisere den stedfundne forbedring af valutabalancen. Der har her i salen for et par dage siden været ført en lidenskabelig diskussion om, hvorvidt valutabedringen var på 500—600 mill. kr., som hævdedt af det ærede medlem hr. Krag, eller på en milliard, som påstået af den højtærede handelsminister. Jeg skal i og for sig ikke hænge mig i en diskussion om disse tal, selv en valutabedring på 500—600 mill. kr. er dog ikke at kimse ad. Socialdemokratiet er glad for og stolt over sine skattelettelsesforslag på 39 mill. kr., så derfor kan man vel ikke sige andet, end at 500—600 mill. kr. er et ret stort tal, så stort, at man end ikke kan undlade at regne med det indenfor socialdemokratiet, hvor man jo kun er vant til at regne med mindre tal til forbedringer.

Til oplysning skal jeg pege på, at bankernes valutastilling i løbet af 1950 — altså i løbet af dette år; det har intet at gøre med den gamle valutapukkel — blev forringet med 286 mill. kr. Herudover brugte man en Marshallgave på 436 mill. kr. Uden denne ville valutaforringelsen have været 722 mill. kr., hvorfra i sandhedens interesse bør drages 67 mill. kr., som blev afdraget på statens gæld til udlandet, således at den samlede valutaforringelse uden Marshallhjælp ville have andraget 655 mill. kr. I 1952 forbedrede bankerne deres valutastilling med 315 mill. kr. Vi modtog kun en Marshallhjælp på 56 mill. kr., og vi afdrog på statsgælden, ikke som i 1950 67 mill. kr., men 177 mill. kr., således at nettoforbedringen uden Marshallhjælp androg 436 mill. kr. I forhold til 1950 er dette en forbedring på 1 091 mill. kr., og jeg overlader så gerne det ærede medlem hr. Krag hans egne tal. Dette resultat er opnået, til trods for at bytteforholdet i 1952 var ringere end i 1950.

Regeringen har naturligvis ikke alene æren for disse gode resultater. (*Hans Hedtoft*: Nå, dog ikke!). Ja, jeg ved godt, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og det ærede medlem hr. H. C. Hansen gerne ville have, at det skulle være tilfældet, de ville gerne have haft en lignende situation, dengang de havde ære, magt og anseelse her i landet — regeringen har naturligvis ikke æren alene, men den har ret til at kræve sin del af æren, fordi den gennem sin økono-

miske politik har vist vejen til balance imellem landets produktionskraft og vort forbrug. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis regeringens politik havde lidt skibbrud, og de trufne foranstaltninger ikke havde hjulpet til at standse inflationen, standse gældsætningen til udlandet, hvis de trufne foranstaltninger ikke havde hjulpet til opbygningen af valutareserver, ville man have lagt hele ansvaret på regeringen, og derfor synes jeg også, at regeringen fortjener sin lille del af æren for, at det er lykkedes.

I kraft af den førte økonomiske politik har Danmark væsentligt forbedret sin dollarbeholdning, og vi må ikke glemme, at vi i hele den periode, i hvilken vi nød Marshallhjælp, med frygt så hen til den dag, da vi skulle klare os ved hjælp af vor egen dollarbeholdning. Det var det store problem i 1948—52: Hvad ville der ske den dag, da vi ikke mere fik Marshalllån, ikke havde dollars til rådighed til vore indkøb fra dollarområder? Den dag kom i fjor, og siden har vi ikke formindsket beholdningerne i Danmark, men tværtimod forøget dem i betydelig grad, ja, i så betydelig grad, at vi har kunnet påbegynde afdragsbetaling på vor udenlandske dollargæld.

Mon ikke ærede medlemmer i deres inderste sjæl må medgive mig, at der derfor ikke er fugls føde på hele den agitation, der løber rundt i den socialdemokratiske presse, om, at der er skabt kaos her i landet? Hele denne agitation, som tordner ud over landet, er der ikke fugls føde på, hverken med hensyn til priser, arbejdsløshed, produktion, beskæftigelse eller valutaforbedringer. Derfor er det, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen og socialdemokratiet i dag er så nøjsomme, at de skal finde frem til nogle små private lejlighedsvers, som man har fundet i en eller anden irgang her i huset, derfor er det, man skal til at føre valgkampen på spørgsmålet om en skattelettelse på 39 mill. kr., et ændringsforslag for første gang fra socialdemokratiets side til lempelse af skatte-
lovgivningen.

Igennem samarbejdet imellem de to regeringspartier og ved den tilslutning, regeringen har kunnet samle om sin politik i dette høje ting, er det lykkedes på een gang at forbedre valutasisituationen, at frigøre samhandelen med udlandet, at fjerne restriktioner og at få den sidste rationering til at forsvinde samt at forøge anstrengelserne for forsvarrets opbygning i et omfang, vi ikke